

Wrocław, dnia 23 września 2020 r.

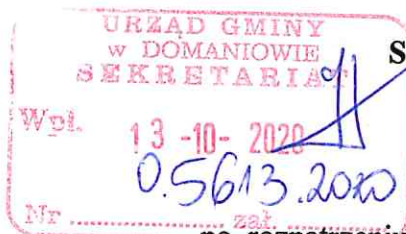
POSTANOWIENIE

Samorządowe Kolegium Odwoławcze we Wrocławiu w składzie:

przewodnicząca: Barbara Michalak

członkowie: Stanisław Hojda

Magdalena Raguszevska - sprawozdawca

po rozpatrzeniu zażalenia Spółki Akcyjnej T-Mobile Polska z siedzibą w Warszawie (reprezentowanej przez adwokata Mikołaja Pomina) na postanowienie Wójta Gminy Domaniów z dnia 24 lipca 2020 r. (RiR.6220.1.2020) nakładające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko - planowanego przez Spółkę Akcyjną T-Mobile Polska z siedzibą w Warszawie, na działce nr 318/2, obręb 0004 Domaniów - przedsięwzięcia pn.: „Budowa telekomunikacyjnego obiektu budowlanego nr 45615/76702 PWR_DOMANIOW_DOMANIOW” oraz określające zakres raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko, w ramach którego, na wieży telekomunikacyjnej o wysokości 42,5 m n.p.t. (46 m n.p.t. - wysokość całkowita z odgromnikami) wraz z fundamentem, mają zostać zamontowane:

- 4 anteny sektorowe AS1, pasmo 900/1800/2100 MHz, umieszczone na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowane na azymuty: 0°, 110°, 180°, 285°, o równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (EIRP) 9996 W;
- 4 anteny sektorowe AS2, pasmo 800/2600 MHz, umieszczone na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowane na azymuty: 0°, 110°, 180°, 285°, o równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (EIRP) 9953 W;
- anteny radioliniowe,

na podstawie:

- art. 138 § 2, w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.; dalej jako k.p.a.),
- art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2020 r. poz. 283, z późn. zm.; dalej jako ustawa),

uchyla zaskarżone postanowienie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2020 r. Wójt Gminy Domaniów - wskazując m.in. na „§ 3 ust. 1 pkt 8” rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839; dalej jako rozporządzenie kwalifikacyjne) - nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, planowanego przez Spółkę Akcyjną T-Mobile Polska z siedzibą w Warszawie, na działce nr 318/2, obręb 0004 Domaniów, przedsięwzięcia pn.: „Budowa telekomunikacyjnego obiektu budowlanego nr 45615/76702 PWR_DOMANIOW_DOMANIOW” i określił zakres raportu o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko, w ramach którego, na wieży telekomunikacyjnej o wysokości 42,5 m n.p.z. (46 m n.p.t. wysokość całkowita z odgromnikami) wraz z fundamentem, mają zostać zamontowane:

- 4 anteny sektorowe AS1, pasmo 900/1800/2100 MHz, umieszczone na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowane na azymuty: 0°, 110°, 180°, 285°;
- 4 anteny sektorowe AS2, pasmo 800/2600 MHz, umieszczone na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowane na azymuty: 0°, 110°, 180°, 285°;
- anteny radioliniowe.

Uzasadniając podjęte rozstrzygnięcie organ pierwszej instancji opisał przebieg przeprowadzonego postępowania, wskazując m.in., że Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu nie wydał opinii co do konieczności dokonania oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, ponieważ stwierdził, że nie kwalifikuje się ono do przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko. Wyjaśnił, że otrzymał wniosek mieszkańców Domaniowa z 52. podpisami, „którzy w obawie o zdrowie swoich rodzin, wyrazili nieprzychylnie stanowisko wobec przedmiotowej inwestycji. Rozumiejąc obawy mieszkańców o możliwości szkodliwego oddziaływania inwestycji na środowisko, zdrowie ludzi i mienie, w dniu 8 maja 2020 r. Wójt Gminy Domaniów zlecił wykonanie ponownej opinii/analizy kwalifikacyjnej dla w/w przedsięwzięcia”. Podkreśliwszy, że kwalifikacja przedsięwzięcia dokonywana przez wnioskodawcę nie jest dla organu administracyjnego wiążąca Wójt Gminy Domaniów stwierdził, że w orzecznictwie sądów administracyjnych zwraca się uwagę „na konieczność wyjaśnienia sumowania mocy poszczególnych anten, celem wyznaczenia łącznej, rzeczywistej wartości promieniowania anten (por. wyroki NSA, z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt II OSK 1911/13, z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt II OSK 1680/10, z dnia 23 stycznia 2014 r., sygn. akt II OSK 1829/12, z dnia 5 grudnia 2008 r., sygn. akt 1928/070)”. Kolejno omówiono pojęcie miejsc dostępnych dla ludności, wskazując, że - zgodnie z art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2018 r. poz. 799, z późn. zm.) - „są to wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego.” Organ pierwszej instancji wyjaśnił, że „W kontekście oddziaływania pól elektromagnetycznych należy rozumieć oddziaływanie takich pól zarówno na tereny, na których istnieje legalnie wzniesiona zabudowa z przeznaczeniem na pobyt ludzi, jak i na tereny, na których taka zabudowa może być wznoszona zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym – patrz wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13”. Te wyjaśnienia Wójt Gminy Domaniów podsumował następująco: „Mając na uwadze stanowiska organów współdziałających oraz rozpatrzone wyżej uwarunkowania, uznano, że przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko i opracowanie raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie ze wskazanym zakresem, jest niezbędne dla rzetelnej oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na poszczególne elementy środowiska”. Z treści uzasadnienia postanowienia organu pierwszej instancji wynika, że planowane przez Spółkę Akcyjną T-Mobile Polska przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przezeń do wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 lit. g) rozporządzenia kwalifikacyjnego.

Spółka Akcyjna T-Mobile Polska z siedzibą w Warszawie (reprezentowana przez pełnomocnika; dalej jako Spółka Akcyjna) wniosła do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu zażalenie na postanowienie Wójta Gminy Domaniów z dnia 24 lipca 2020 r., zwracając się o jego uchylenie. Spółka Akcyjna zakwestionowała pogląd organu pierwszej instancji, że planowane przez nią przedsięwzięcie zalicza się do kategorii obiektów wymagających przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko.

Obwieszczeniem z dnia 21 sierpnia 2020 r. Kolegium poinformowało strony postępowania o prawie do czynnego udziału w postępowaniu zażaleniowym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze zważyło, co następuje:

Zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy, uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla dwóch rodzajów przedsięwzięć:

- mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (wyliczonych w § 2 rozporządzenia kwalifikacyjnego),
- mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (wskazanych w § 3 rozporządzenia kwalifikacyjnego).

Od tego, czy przedsięwzięcie zaliczone zostało przez prawodawcę do mogących zawsze znacząco lub do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zależy tryb postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stosownie bowiem do art. 59 ust. 1 ustawy, przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga zawsze realizacja przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (§ 2 rozporządzenia kwalifikacyjnego). W przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – wskazanego w § 3 rozporządzenia kwalifikacyjnego - ocenę oddziaływania na środowisko przeprowadza się tylko wówczas, gdy taki obowiązek został stwierdzony w postanowieniu wydanym na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy.

Zanim jednak organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej przejdzie do oceny, czy dane przedsięwzięcie wymaga sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko winien ustalić, czy w ogóle kwalifikuje się do przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie oddziaływać na środowisko. Tylko wówczas bowiem przed realizacją przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji środowiskowej (art. 71 ust. 2 ustawy).

Jak wynika z akt sprawy, w celu dokonania takiej kwalifikacji organ pierwszej instancji uzyskał zewnętrzną „Opinię dotyczącą kwalifikacji przedsięwzięcia polegającego na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na działce nr 318/2 obr. Domaniów”. Dokonawszy „obliczeń teoretycznych” dla odległości 200 m od środka elektrycznego planowanych anten jej autor stwierdził, że „w zasięgu wektora osi głównej teoretycznej wiązki promieniowania nie będą występować miejsca dostępne dla ludności”. Powoławszy się na orzeczenia sądowo-administracyjne wskazał jednak, że „prawidłowy podział i klasyfikacja przedsięwzięcia” winny obejmować „sumę mocy systemów nadawczych anten planowanych dla poszczególnych azymutów”. Przy takim założeniu, zdaniem autora omawianej opinii, planowane przedsięwzięcie winno zostać zakwalifikowane do wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 lit g) rozporządzenia kwalifikacyjnego. Tym samym należało badać odległość miejsc dostępnych dla ludności w obszarze 300 m od środka elektrycznego anten. W takiej perspektywie autor opinii stwierdził występowanie miejsc dostępnych dla ludności.

Kolegium musi więc wyjaśnić, że zadaniem biegłego jest dostarczenie organowi orzekającemu wiadomości specjalnych (art. 84 § 1 k.p.a.) w celu ułatwienia należytej Przedmiotem opinii biegłego są okoliczności dotyczące stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy, wobec tego nie jest dopuszczalne powołanie biegłego co do obowiązywania i stosowania oraz wykładni przepisów prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego, dalej jako NSA, z dnia 23 kwietnia 2008 r., I OSK 1845/06, LEX nr 468721).

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego, za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko prawodawca uznał „instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

- d) 1000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna” (podkr. Kolegium).

Planowane przez Spółkę Akcyjną przedsięwzięcie polegać ma na zamontowaniu na wieży telekomunikacyjnej o wysokości 42,5 m n.p.z. (46 m n.p.t. wysokość całkowita z odgromnikami) wraz z fundamentem:

- 4 anten sektorowych AS1, pasmo 900/1800/2100 MHz, umieszczonych na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowanych na azymuty: 0° , 110° , 180° , 285° ;
- 4 anten sektorowych AS2, pasmo 800/2600 MHz, umieszczonych na wysokości 41,4 m n.p.t., skierowanych na azymuty: 0° , 110° , 180° , 285° .

Jak wskazała Spółka Akcyjna, równoważna moc promieniowana izotropowo (EIRP) dla ośmiu anten wynosi od 9953 W (anten AS2) do 9996 W (anten AS1) dla pojedynczej anteny, a więc nie mniej niż 5000 W i nie więcej niż 1000 W. W takiej sytuacji przedsięwzięcie mogłoby zostać zakwalifikowane do wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 lit. f) rozporządzenia kwalifikacyjnego, ale tylko wówczas, gdy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania pojedynczej anteny.

Autor ww. opinii, a za nim organ pierwszej instancji, zsumowali moce pojedynczych anten na każdym z czterech azymutów ($9996 \text{ W} + 9953 \text{ W} = 19\,949 \text{ W}$) i zakwalifikowali przedsięwzięcie do wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 lit g) rozporządzenia kwalifikacyjnego. Przy takim założeniu bada się, czy miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Zdaniem Kolegium, zajęte na podstawie ww. opinii stanowisko organu pierwszej instancji odnośnie do wykładni przepisów prawa jest błędne, a w konsekwencji - postanowienie stwierdzające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wydane zostało przedwcześnie. To zaś uzasadniało wydanie przez Kolegium rozstrzygnięcia na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Zgodnie z art. 138 § 2a k.p.a. (w związku z art. 144 k.p.a.), jeżeli organ pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, organ drugiej instancji określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

Realizując ten obowiązek Kolegium wyjaśni przede wszystkim, że wymagania związane z reglamentacją oddziaływania pól elektromagnetycznych są w polskim systemie prawa kompleksowo uregulowane. Nie można więc problematyki ochrony przed takimi oddziaływaniami postrzegać tylko przez pryzmat kwalifikacji przedsięwzięć jako mogących zawsze czy potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Takie zawężone postrzeganie zagadnienia mogłoby bowiem wywoływać mylne wrażenie, że tylko przez nałożenie na inwestorów obowiązku uzyskania decyzji środowiskowych możliwe jest zapewnienie należytej ochrony przed oddziaływaniem instalacji radiokomunikacyjnych,

radionawigacyjnych i radiolokacyjnych emitujących pola elektromagnetyczne. Kolegium oczywiście dostrzega, że istnieje tendencja w orzecznictwie sądowoadministracyjnym, aby już na etapie kwalifikacji przedsięwziąć wymagać badania rzeczywistych (kumulowanych, sumowanych) oddziaływań, uważa jednak, że badania te nie tylko nie są właściwe dla tego etapu, ale nadto są gwarantowane innymi przepisami na etapie projektowym i na etapie eksploatacji. W polskim systemie prawa ochrony środowiska kontrola inwestycji generujących pole elektromagnetyczne została bowiem podzielona na etapy, które można określić jako:

- uprzedni (wstępny),
- środowiskowy,
- techniczno-projektowy,
- następny.

Etap uprzedni (wstępny) obejmuje weryfikację, czy przedsięwzięcia generujące pola elektromagnetyczne podpadają pod czysto teoretyczny schemat, który prawodawca uznał za potencjalnie niebezpieczny dla zdrowia człowieka. Chodzi więc o odpowiedź na pytanie, czy planuje się takie rozmieszczenie instalacji w środowisku, że osie głównych wiązek promieniowania anten (w praktyce dotyczy to najczęściej anten sektorowych telefonii komórkowej) zostaną skierowane w stronę miejsc dostępnych dla ludzi. Projektowanie inwestycji w takim wariancie powodować będzie zakwalifikowanie przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, co wymaga wdrożenia postępowania środowiskowego, w którego ramach może być obowiązkowe albo potencjalnie obowiązkowe przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wskazany teoretyczny schemat został prawnie opisany w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego.

Instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, będą uznane za przedsięwzięcia mogące znacząco (zawsze albo potencjalnie) oddziałujące na środowisko, jeżeli „równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny” osiągnie moce wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8, a miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w określonych w tych przepisach odległościach od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania pojedynczej anteny.

Zdaniem Kolegium, w procesie tej kwalifikacji odrzucić należy postulaty sugerujące możliwość jakkolwiek rozumianego „sumowania” czy „kumulowania” kryteriów z § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego.

Po pierwsze, kryteria z § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego mają - jak wspomniano - charakter czysto teoretyczny. Nie są to ani normy środowiskowe ani techniczne. Omawiane przepisy wyrażają prostą ideę: przedsięwzięcie będzie wymagać decyzji środowiskowej (jako w domyśle niebezpieczne dla człowieka), jeżeli składać się będzie z chociażby jednej anteny, która jest w osi (linii) swej głównej wiązki skierowana w kierunku miejsc dostępnych dla ludzi, a miejsca te znajdują się w określonej odległości od środka elektrycznego anteny.

Po drugie, same przepisy rozporządzenia kwalifikacyjnego wyraźnie akcentują, że kryterium znajdowania się miejsc dostępnych dla ludzi w określonych odległościach od środka elektrycznego anten w osi głównej wiązki promieniowania nie może być sumowane. Przede wszystkim w obu przepisach § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego wyraźnie jest mowa o mocy „pojedynczej anteny” i sprawdzaniu istnienia miejsc dostępnych dla ludzi w relacji konkretnie do niej, a wręcz do osi jej głównej wiązki promieniowania. Oznacza to, że to czy instalacja ma trzy, czy np. sześć anten, nie zmienia i - logicznie rzecz ujmując - nie może zmieniać metodyki stosowania kryterium znajdowania się miejsc dostępnych dla ludzi w osi głównej wiązki. Zawsze chodzić będzie o osie głównych wiązek z konkretnych pojedynczych anten.

Nie ma więc znaczenia, czy danej antenie współtowarzyszą dwie inne anteny, czy więcej. Każda ma bowiem swoją oś główną wiązki, a odległość miejsc dostępnych dla ludzi bada się przy uwzględnieniu tylko jej mocy.

Po trzecie, w końcowych częściach obu omawianych przepisów (§ 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego) prawodawca wyraźnie podkreśla, że „równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna”. Zastrzeżenie to nie pozostawia żadnych wątpliwości, że wykluczono jakiegokolwiek zabiegi sumowania „równoważnej mocy promieniowanej izotropowo” przez anteny danego przedsięwzięcia lub znajdujących się obok siebie przedsięwzięć.

Po czwarte wreszcie, podstawowa wiedza z zakresu fizyki, uzupełniona o łatwo dostępną literaturę fachową, pozwala podważyć sens tezy zakładającej potrzebę - jakkolwiek rozumianego - „sumowania” kryteriów z § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego. Trzeba przy tym nadto pamiętać, że we wskazanych wyżej przepisach posłużono się pojęciami technicznymi zrozumiałymi i zdefiniowanymi w dostępnej polskiej normie (normę tę wycofano, jednak obowiązywała ona gdy uchwalano poprzednie rozporządzenie kwalifikacyjne; PN-80/T-01012:1980 „Słownictwo telekomunikacyjne. Anteny, Nazwy i określenia”). Zgodnie z tą normą równoważna moc promieniowana izotropowo to zastępcza moc promieniowana (EIRP), czyli iloczyn mocy doprowadzonej do anteny i zysku energetycznego anteny. Zysk energetyczny anteny może być odniesiony do anteny izotropowej; mówi się wówczas o zastępczej mocy promieniowanej izotropowo. Z kolei antena izotropowa to według normy hipotetyczna antena promieniująca równomiernie w pełnym kącie bryłowym. Ujmując powyższe w pewnym uproszczeniu można podsumować, że pojęcie „mocy równoważnej promieniowanej izotropowo” przyjmuje się dlatego, że antena jest urządzeniem ukierunkowującym moc promieniowania, zdolnym do jego kierunkowego wzmacniania. Z tego powodu ustalenie mocy wypromieniowanych przez anteny uchylałoby się spod kontroli, gdyby nie wprowadzono kryterium bazowego. Mnożenie parametru zysku energetycznego anteny, a więc jej wiadomej zdolności do zwiększenia mocy sygnału oraz mocy doprowadzanej do anteny daje moc równoważną promieniowaną izotropowo, a więc moc przy teoretycznym założeniu, że mamy do czynienia z hipotetyczną anteną o kącie bryłowym (R. Pawlak, Techniczne aspekty budowy sieci radiowych, Infrastruktura sieci komórkowych XXI wieku, s. 34; K. Smoliński, Prawne aspekty kwalifikacji stacji bazowych telefonii komórkowej jako przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, Casus 2019, nr 94, s. 14 i nast.). Zakładając w § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego określone równoważne moce anten promieniowane izotropowo możliwe było ustalenie zdolności anten, zwłaszcza anten sektorowych telefonii komórkowej, do ukierunkowania generowanych wiązek, a także określenie odległości, w obszarze których będą one miały niebezpieczną dla człowieka gęstość ponadnormatywną. Z opracowań fachowych (zob. wyżej wskazane opracowanie R. Pawlaka, s. 40 i K. Smolińskiego, s. 18 i nast.) wynika, że odległości miejsc dostępnych dla ludzi od środka elektrycznego anteny określono w przepisach prawa z uwzględnieniem zasady przezorności, to jest prawodawca założył do jakich odległości antena o określonej bazowej równoważnej mocy promieniowanej izotropowo jest zdolna generować wiązkę elektromagnetycznego pola ponadnormatywnego, a następnie odległości te dodatkowo zwiększono o 50%.

Podsumowując, skoro prawodawca w rozporządzeniu kwalifikacyjnym posługuje się pojęciem równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (abstrahując nawet od wzmacniającego zastrzeżenia, że dotyczy to „pojedynczej” anteny), to z istoty tego pojęcia ma na uwadze pojedynczą antenę. Tylko dla konkretnej anteny określa się bowiem moc

podawaną i zysk energetyczny (za wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 20 listopada 2019 r., II SA/Po 721/19; www.orzeczenia.nsa.gov.pl).

Niekiedy w orzecznictwie sądowoadministracyjnym na poparcie tezy o konieczności sumowania mocy anten na potrzeby kwalifikacji przedsięwzięcia przywołuje się § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia kwalifikacyjnego (ten tok myślenia zastosowano we wskazanej wyżej opinii). Przepis ten stanowi, że za przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko uznaje się także te nieosiągające progów określonych w § 3 ust. 1, „jeżeli po zsumowaniu parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami planowanego, realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu osiągną progi określone w ust. 1”.

Zdaniem Kolegium, § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia kwalifikacyjnego nie wpływa na stosowanie § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8. Jak już wyjaśniono, kryteria z analizowanych przepisów to nie normatywy środowiskowe ani normatywy techniczne, lecz teoretyczne przesłanki, których spełnienie spowoduje obowiązek uzyskania decyzji środowiskowej. Prawodawca nakazuje badać tylko, czy w osiach wiązek głównych pojedynczych anten, w określonych odległościach, znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Jeżeli w osi głównej wiązki anteny, w odległości odpowiadającej jej równoważnej mocy promieniowanej izotropowo, nie znajdują się miejsca dostępne dla ludzi, to kryterium z rozporządzenia kwalifikacyjnego nie jest spełnione i nie zmieni tego nawet zlokalizowanie w otoczeniu innych anten, chociażby ich osie wiązek krzyżowały się. Nie można w tym kontekście raz jeszcze nie powtórzyć, że w końcowej części § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 wyraźnie wskazano: „równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna” (również za wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 20 listopada 2019 r., II SA/Po 721/19).

Od problematyki kontroli uprzedniej (wstępnej) opartej na kryteriach kwalifikacji konkretnego przedsięwzięcia jako przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko (które pozwalają odpowiedzieć na pytanie, czy dla danej inwestycji jest wymagana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach) odróżnić należy wspomniane etapy kontroli środowiskowej, techniczno-projektowej i następczej instalacji radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych i radiolokacyjnych emitujących pola elektromagnetyczne. Te etapy kontroli opierają się na badaniu rzeczywistego oddziaływania stacji bazowej telefonii komórkowej, dla którego obowiązującą normę określało do końca 2019 r. rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz.U. Nr 192, poz. 1883). Od dnia 1 stycznia 2020 r. rozporządzenie to zostało zastąpione rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2019 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U. poz. 2448) oraz rozporządzeniem Ministra Klimatu z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie sposobów sprawdzania dotrzymania dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku (Dz. U. poz. 258). Rozporządzenia te wyznaczają bezwzględnie obowiązujący normatyw - dopuszczalne poziomy promieniowania elektromagnetycznego i dopiero one mają charakter „techniczny” w tym znaczeniu, że w przypadku gdyby była wymagana decyzja środowiskowa, to na etapie jej wydawania, a gdyby nie była wymagana, to na etapie pozwolenia na budowę, organ administracji w oparciu o zgromadzoną dokumentację, w tym w szczególności projekt budowlany, dokonuje sprawdzenia, czy planowana inwestycja nie będzie emitowała pola elektromagnetycznego na poziomie przekraczającym obowiązujące normy. Wówczas bada się oczywiście nie tylko moc wypromieniowywaną

przez anteny, ale także wszystkie wszelako rozumiane nakładanie się pól, kumulację czy odbicia promieniowania.

Na podstawie badania rzeczywistych oddziaływań dokonuje się także badania następczego. Zgodnie z art. 122a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219), dodanym do ustawy w dniu 25 października 2019 r., badania pól elektromagnetycznych instalacji dokonuje się każdorazowo w przypadku zmiany istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości skutkującej zmianami w występowaniu miejsc dostępnych dla ludności w otoczeniu instalacji lub urządzenia - na pisemny wniosek właściciela lub zarządcy nieruchomości, na której nastąpiła ta zmiana.

Podsumowując, dla uznania instalacji stacji bazowej telefonii komórkowej za przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko (a w konsekwencji wymagające decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) niezbędne jest przeprowadzenie wyłącznie weryfikacji, czy w osiach głównych wiązek pojedynczych anten, w odległościach zależnych od ich równoważnej mocy promieniowanej izotropowo, znajdują się miejsca dostępne dla ludzi. Kryterium z § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia kwalifikacyjnego nie sumuje ani nie kumuluje, gdyż nie ma ku temu podstaw prawnych (zob. zwrot „dla pojedynczej anteny” oraz końcowe zdania obu przepisów), jak i jest to pozbawione sensu technicznego (moc równoważna promieniowana izotropowo dotyczy ze swej istoty pojedynczej anteny, a dana antena sektorowa ma jedną wiązkę główną i jedną jej oś; nawet więc zwielokrotnienie ilości anten nie zmieni metody badania występowania miejsc dostępnych dla ludzi w odległości odpowiadającej równoważnej mocy promieniowanej izotropowo dla tej konkretnej anteny; nadal za wyrokiem WSA w Poznaniu z dnia 20 listopada 2019 r., II SA/Po 721/19).

W tym miejscu Kolegium wyjaśni, że wyrokiem z dnia 16 czerwca 2020 r. (II SA/Wr) WSA we Wrocławiu oddalił skargę na decyzję wrocławskiego Kolegium z 3 marca 2020 r. (SKO 4136/172/19/20), w której przedstawione zostało powyższe stanowisko i na jego podstawie dokonana została kwalifikacja przedsięwzięcia.

Dodać jeszcze można, że „sumowanie” na etapie kwalifikacji przedsięwzięcia „parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami planowanego, realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu”, z powołaniem się na § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia kwalifikacyjnego jest całkowicie sprzeczne z treścią § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 *in fine* rozporządzenia kwalifikacyjnego, w których jednoznacznie stwierdzono, że „równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu jest realizowana lub została zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna”. EIPR wyznaczona dla pojedynczej anteny (równoważna moc promieniowana izotropowo) jest „parametrem” charakteryzującym instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz.

Powyższe potwierdza również wykładnia historyczna. Otóż np. § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257 poz. 2573, z późn. zm.) pierwotnie stanowił, że przedsięwzięciami mogącymi znacząco oddziaływać na środowisko są „instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, emitujące pola elektromagnetyczne, których równoważna moc promieniowana izotropowo wynosi nie mniej niż 100 W, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 30 kHz do 300 GHz”. Z dniem 31 sierpnia 2007 r. przepis ten został zmieniony i od tego czasu stanowił, że instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne,

z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300.000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

W zastępującym to rozporządzenie rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397) doprecyzowano § 2 ust. 1 pkt 7, dodając: „przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna”.

W zaskarżonym postanowieniu organ pierwszej instancji nie tylko bezpodstawnie zsumował parametry anten na poszczególnych azymutach, ale powołał się na nieaktualną już treść art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Aktualnie, zgodnie z tym przepisem, przez miejsca dostępne dla ludności rozumie się wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalone według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości. Przepis ten został zmieniony z dniem 25 października 2019 r. przez art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1815). W uzasadnieniu projektu tej ustawy stwierdzono, że obowiązujące przepisy prawa nie przesądzają jednoznacznie, czy przy ustalaniu „miejsc dostępnych dla ludności” należy opierać się wyłącznie na istniejącym stanie zagospodarowania i zabudowy nieruchomości, czy też konieczne jest uwzględnienie planowanego, czy nawet tylko hipotetycznego stanu możliwego zagospodarowania i zabudowy w granicach przeznaczenia nieruchomości (np. określonej w planie miejscowym lub warunkach zabudowy). Jednakże przy wykładni tego przepisu przez organy stosujące prawo oraz sądy ukształtowała się interpretacja, zgodnie z którą bierze się pod uwagę stan hipotetyczny. Dla przykładu wskazano wyroki NSA z ostatniego okresu, w których jednolicie wskazuje się:

- przez określenie „miejsc dostępnych dla ludności”, o którym mowa w art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska oraz w rozporządzeniu z kwalifikacyjnym z 2010 r., w kontekście oddziaływania na nie pól elektromagnetycznych należy rozumieć oddziaływanie takich pól zarówno na tereny, na których istnieje legalnie wzniesiona zabudowa z przeznaczeniem na pobyt ludzi, jak i na tereny, na których taka zabudowa może być wznoszona zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Przez zwrot „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć miejsca, gdzie choćby potencjalnie może powstać zabudowa zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym zgodnie z ustaleniami prawa miejscowego (tak wyrok NSA z dnia 19 października 2017 r., II OSK 289/16, LEX nr 2395743);

- „Przy określeniu miejsc dostępnych dla ludności, o których mowa w art. 124 ust. 2 p.o.ś., w kontekście oddziaływania na nie pól elektromagnetycznych należy rozumieć oddziaływanie takich pól na tereny, na których istnieje legalnie wzniesiona zabudowa, jak i na tereny, na których taka zabudowa może być wzniesiona zgodnie z obowiązującym

porządkiem prawnym” (wyrok NSA z dnia 18 lipca 2017 r., II OSK 2883/15, LEX nr 2353965).

W uzasadnieniu projektu ww. ustawy powołano również wyroki przedstawiające odmienne od opisanego stanowisko. Dla przykładu podano, że w wyroku z dnia 27 lipca 2017 r. (II OSK 2922/15) NSA określił miejsca dostępne dla ludności w następujący sposób: „W tym miejscu Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnia, że przez *miejsca dostępne dla ludzi*, którym prawodawca posłużył się w rozporządzeniu z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (aktualnie - w rozporządzeniu z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko), należy rozumieć miejsca dostępne dla ludzi przy stanie zagospodarowania terenu istniejącym w dniu kwalifikowania przedsięwzięcia emitującego promieniowanie elektromagnetyczne, w przestrzeni od 0,3 m do 2 m nad powierzchnią ziemi albo nad innymi powierzchniami, na których w normalnych warunkach mogą przebywać ludzie. Z uwagi na brak definicji tego pojęcia w rozporządzeniu z dnia 9 listopada 2004 r. (obecnie w rozporządzeniu z dnia 9 listopada 2010 r.) należy sięgnąć do kryteriów, które przyjęto na potrzeby badania pól elektromagnetycznych w środowisku w Załączniku nr 2 pkt 7 i 11 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (tak: J. Szuma, Stacje bazowe telefonii komórkowej jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, *Przegląd Prawa Ochrony Środowiska* 2011, nr 1, s. 49 i nast., por. też wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2010 r., II OSK 602/09, orzeczenia.nsa.gov.pl).”

W omawianym projekcie ustawy o zmianie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz niektórych innych ustaw stwierdzono, że istnienie tak istotnych rozbieżności w orzecznictwie dodatkowo uzasadnia interwencję legislacyjną w celu zapewnienia spójności, stabilności i przejrzystości stanowionych norm prawnych. Proponowana zmiana art. 124 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska miała więc na celu doprecyzowanie pojęcia „miejsc dostępnych dla ludności”, poprzez jednoznaczne przesądzenie, że miejsca takie ustala się według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości na dzień dokonywania kwalifikacji określonego przedsięwzięcia. Nieuprawnione bowiem, zdaniem autorów uzasadnienia do omawianego projektu ustawy, jest ustalanie tych miejsc przy uwzględnieniu planowanej czy nawet czysto potencjalnej, hipotetycznej możliwości zabudowy nieruchomości, która może (ale nie musi) mieć miejsce w przyszłości. W „miejscach dostępnych dla ludności” dokonuje się pomiarów poziomów pól elektromagnetycznych i nie ma wątpliwości, że pomiary takie powinny być wykonywane w tych miejscach, do których aktualnie możliwy jest dostęp ludności, a nie w miejscach, w których dostęp taki byłby możliwy, gdyby w przyszłości zrealizowano jakąś nową zabudowę (przykładowo za „miejsca dostępne dla ludności” nie może być uznana przestrzeń powyżej 30 m nad gruntem tylko dlatego, że hipotetycznie dopuszczalne - na gruncie przepisów regulujących warunki zabudowy dla tej nieruchomości - byłoby wybudowanie na tym gruncie budynku o więcej niż 10 kondygnacjach), ale brak jest jakichkolwiek planów, czy inwestycji mających na celu wybudowanie takiej nieruchomości. Z uwagi na fakt, że pojęcie „miejsca dostępne dla ludności” zostało wprowadzone na potrzeby wykonywania pomiarów pól elektromagnetycznych, to ustalenie takich miejsc powinno być okolicznością faktyczną ustaloną w oparciu o rzeczywisty stan, a nie badanie potencjalnego, hipotetycznego sposobu zagospodarowania nieruchomości. Dodatkową przesłanką za wprowadzaniem zmianą jest wprowadzany również tą samą ustawą obowiązek dla prowadzącego instalację lub użytkownika urządzenia przeprowadzenia pomiarów pól elektromagnetycznych w miejscach dostępnych dla ludności, w przypadku pojawienia się nowych takich miejsc (wspominany już art. 122a ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska).

Spółka Akcyjna podała maksymalne planowane parametry przedsięwzięcia dla 8 anten:

- azymuty: 0° , 110° , 180° , 285° ;
- wysokość środka elektrycznego anteny 41,4 m n.p.t.;
- moc ERIP maksymalnie 9996 W;
- dopuszczalny zakres kąta pochylenia (tzw. tilt) każdej z anten 0° - 8° .

Skoro równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż 5000 W (i nie więcej niż 10 000 W), kwalifikacji przedsięwzięcia należy dokonać na podstawie ustalenia, czy miejsca dostępne dla ludności - rozumiane jako wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego, ustalane według istniejącego stanu zagospodarowania i zabudowy nieruchomości - znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny (§ 3 ust. 1 pkt 8 lit. f rozporządzenia kwalifikacyjnego). Oś wiązki głównej promieniowania anteny to linia poprowadzona wzdłuż kierunku wiązki, zaś odległość od środka elektrycznego anteny to odcinek linii prostej, który wyznacza się w osi głównej wiązki promieniowania anteny, uwzględniając azymut i pochylenie tej osi (tilt).

Organ pierwszej instancji takich ustaleń nie poczynił, ani dla odległości wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 8 lit. f) rozporządzenia kwalifikacyjnego, ani dla przyjmowanej przezeń kwalifikacji (§ 3 ust. 1 pkt 8 lit. f).

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji ustali, jaki jest istniejący stan zagospodarowania i zabudowy wszystkich nieruchomości znajdujących się wzdłuż każdej z wiązek poszczególnych anten, na wszystkich czterech azymutach, na obszarze od 150 m do 200 m od środka elektrycznego anten. W tym celu skorzysta z ewidencji gruntów i mapy ewidencyjnej, a następnie przeprowadzi oględziny wszystkich nieruchomości, z których sporządzi protokół i dokumentację fotograficzną (na zasadzie: działka nr x, zdjęcie, opis). Na tej podstawie dokonana ustalenia, czy planowane przez Spółkę Akcyjną przedsięwzięcie kwalifikuje się do mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, uwzględniając ww. zaprezentowaną wykładnię.

Na zakończenie podkreślić trzeba, że skoro kwalifikacja tego typu przedsięwzięcia dokonywana jest na podstawie jego konkretnych parametrów, wszelka ich zmiana powodowałaby nieaktualność ustaleń organu administracyjnego (np. zmiana azymutu, EIRP itp.). Dlatego w każdym akcie administracyjnym, niezależnie od jego treści, organ je wydający winien w sentencji rozstrzygnięcia (nie w uzasadnieniu) zawrzeć szczegółowe parametry przedsięwzięcia planowanego przez inwestora, które zadecydowały o podjęciu takiego, a nie innego rozstrzygnięcia. Jest to szczególnie istotne w rozpatrywanej sprawie, w której EIRP tak bardzo zbliża się do wartości wskazanej w innym podpunkcie § 3 ust. 1 pkt 8 (lit. g - 10 000 W).

Mając powyższe okoliczności na względzie Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekło, jak w osnowie.

Na marginesie, odnosząc się do eksponowanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia obaw społeczności lokalnej Kolegium wyjaśnia, że fakt, iż inwestycja ze względu na położenie i swoje parametry może nie wymagać wdrożenia postępowania w sprawie oceny środowiskowych uwarunkowań nie oznacza, że strony postępowania są pozbawione ochrony prawnej. Mieszkańcy i inne podmioty przebywające w sąsiedztwie planowanej inwestycji mają bowiem prawo do ochrony przed nadmiernym promieniowaniem elektromagnetycznym. Po pierwsze, na etapie budowy inwestor będzie obowiązany realizować inwestycję według parametrów, które sam przedstawił we wniosku i które uwzględnione zostały w postępowaniu środowiskowym, a strony będą mogły zwracać na ten aspekt sprawy uwagę organowi architektoniczno-budowlanemu. Zgodnie bowiem z art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane

(Dz. U. z 2020 r. poz. 1333) właściwy organ przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego sprawdza m.in. zgodność projektu budowlanego także wymaganiami ochrony środowiska. Po drugie, jeżeli mieszkańcy Domaniowa w przyszłości powezmą jakiekolwiek obawy, że zrealizowana instalacja oddziałuje negatywnie na teren pozostający w granicach ich nieruchomości, mogą zwrócić się o wyniki przeprowadzanych w tym zakresie badań, ewentualnie zwrócić się do właściwego organu ochrony środowiska lub inspekcji sanitarnej o dokonanie kontroli pobudowanych urządzeń (wyrok WSA w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2017 r., II SA/Gd 101/17).

Postanowienie jest ostateczne.

Na postanowienie służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, **za pośrednictwem** Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu, w terminie 30. dni od dnia doręczenia postanowienia stronie. Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia, oznaczenie organu, którego działania skarga dotyczy oraz określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Wpis stały od skargi wynosi 100 zł.

Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w toku tego postępowania może być przyznane prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (urzędowe formularze udostępnia się nieodpłatnie w budynkach Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych, a ponadto w Biuletynie Informacji Publicznej Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Otrzymują:

1. Strony postępowania poprzez obwieszczenie, zgodnie z art. 49 k.p.a.
2. Wójt Gminy Domaniów, Urząd Gminy Domaniów, 55-216 Domaniów 56 (zwrot akt)

Do wiadomości:

3. adwokat Mikołaj Pomin, pełnomocnik Spółki Akcyjnej T-Mobile Polska, Kancelaria Adwokacka, ul. Stanisława Wyspiańskiego 12/6, 60-750 Poznań

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Magdalena Raguszevska

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Stanisław Hojda

Członek Samorządowego
Kolegium Odwoławczego

Barbara Michalak